

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.

JOH. 17 : 3.

En hieraan kennen wij, dat wij hem gekend hebben, zoo wij zijne geboden bewaren.

1 JOH. 2 : 3.

No. 21.

1 November 1904.

9de Jaargang.

WAT IS SUCCES?

Door President JOSEPH F. SMITH.

Er zijn dagelijks bewijzen van een toenemende neiging onder de massa's der beschaafde wereld, om succes in het leven louter uit het oogpunt van stoffelijken vooruitgang te beschouwen. De man die een mooi tehuis en een groot inkomen heeft wordt voor een succesvol man aangezien. De menschen praten gedurig over de winners van een groot vermogen in den wedstrijd om rijkdom. Lieden die er in slagen de eerbewijzen van hunne medemenschen te verwerven worden als de allergelukkigste benijd. Overal hoort men het woord succes bespreken alsof succes met een woord uitgeduid kon worden en alsof de hoogste eerezucht van mannen en vrouwen was de bevordering van de eene of andere wereldsche eerezucht.

In Amerika is een tijdschrift dat een zeer groote oplaag gekregen heeft, gedeeltelijk, zonder twijfel, door zijn titel „Succes”. Men praat over het woord alsof het de eene of andere meetbare hoeveelheid bevatte. Feitelijk is het zeer moeilijk, juist te bepalen wat succes is. Sommige lieden hoopen buitengewone vermogens op, die hunne kinderen en kinds-kinderen een vloek worden. Zij werden succesvolle menschen genoemd in hunne dagen. Sommige lieden offeren hunne gezondheid op en verliezen ieder spoor van een zedelijk en edel karakter op de jacht naar het geld, welks verkrijging hen aanspraak geeft, onder een groot aantal hunner medemenschen, op de lijst van het succes.

Al deze buitengewone begeerte naar succes duidt eenvoudig aan de grove verstoffelijking van de eeuw waarin wij leven. Hier is hetgeen een Staats-schoolopziener zegt tot een promoveerende klas: „Gij behoeft niet te verwachten dat de menschen u ter zijde zullen staan omdat gij gekomen zijt. Zij gaan u dringen en gij zult hen moeten dringen. Zij zullen u achterlaten tenzij gij hen achterlaat”. De beteekenis van

zulke praat is dat gij, om succesvol te zijn, partij moet trekken van uwe medemenschen: gij moet ze naar buiten dringen en ze achterlaten: en dit alles omdat, zoo gij geen partij trekt van hen, zij partij van u zullen trekken.

Zulk een leer komt niet van de hoogste idealen des levens, en de leer, dat wij anderen zullen doen wat wij mogen vreezen dat zij ons mogen doen, laat zich niet met den gouden regel vereenigen.

Wij mogen ons in het midden eener twistzieke, strijdende wereld bevinden; wij mogen dagelijks omgaan met degenen die partij van ons zouden willen trekken zoo zij konden; de wet der zelfbewaring moge ons dwingen voorzichtig en ver vooruitziend te zijn in het behandelen van anderen: omdat wij ons moeten hoeden tegen onrechtvaardige behandeling onze medemenschen, volgt daaruit nog niet dat wij hen onrechtvaardig moeten behandelen.

Zulk een leer voert meer of min misleiding met zich mede, en misleiding is verderfelijk voor het tehuis en het geluk van de mannen en vrouwen die haar uitoefenen. Zulk een leer als die verklaard door den schoolopziener, terwijl zij waar moge zijn als een opgave van bestaande toestanden, hoe betreurenswaardig ook, zou door onze vaders berispt zijn geworden, en het feit dat dit geslacht haar met toejuiching ontvangt, is bewijs dat onze edeler natuurdriften en hoogere idealen des levens erg gedaald zijn.

Wat is dan, bij slot van rekening, succes en wie zijn bevoegd om te oordeelen? De groote massa's die in de dagen van Jezus leefden zouden gezegd hebben dat Zijn leven een kolossale mislukking was, dat Zijn leven en leeringen eindigden in een roemloozen nederlaag. Zelfs Zijne discipelen waren teleurgesteld over Zijnen dood en hunne pogingen om Zijnen naam en leeringen te vereeuwigen werden bedekt met oneer en spot. Er verliepen eeuwen eer de wereld het succes Zijns levens gewaar werd. Wij kunnen derhalve gemakkelijk begrijpen, hoe het eeuwen geduurd heeft om dingen te volbrengen die door een onbekend en veracht persoon in beweging gezet waren. De overwinning van Jezus ware derhalve door Zijn geslacht aangezien als een van de wonderspreuken der geschiedenis.

Toen de profeet Joseph Smith gedood was, verheugden zijne vijanden zich over wat zij beschouwden als het roemlooze einde zijns levens. Zij waren er zeker van dat alles wat hij deed met hem eindigen zou en zij zoodoende zijn leven een lachwekkende voorstelling en mislukking konden noemen. Uit deze voorbeelden volgt dat iemands tijdgenooten niet altijd bevoegd zijn om te zeggen of zijn leven een succes of eene mislukking geweest is. Een gezond oordeel moet toekomstige geslachten, misschien toekomstige eeuwen, afwachten.

Indien uwe buurvrouw heden een arme weduwe is, die te midden van het hevigste zwoegen en in ondragelijke armoede drie of vier of

een half dozijn kinderen grootbrengt, zou misschien niemand zeggen dat haar leven een succes was en toch moge er in haar kroost de kiem van toekomstige grootheid liggen: toekomstige geslachten mogen haar moederschap met heerlijkheid bekroonen.

Zoo wij derhalve niet altijd bevoegde rechters zijn over wat succes of mislukking is in het geslacht waarin wij leven, hoe moeilijker wordt het dan te bepalen wat succes is. Wij leven in een geestelijke en in hooge mate met verstand begaafde wereld zoowel als in een stoffelijke wereld. Een groote klasse des volks verkrijgt uit een geestelijk leven meer geluk en hooger zelfvertrouwen dan zij mogelijk langs den weg van den rijkdom bekomen konden. Anderen leven volkomener en met meer voldoening in een verstands-omgeving. Rijkdom zou hen belasten met zware verantwoordelijkheden die zij niet zouden willen dragen.

Bij slot van rekening moet iemands succes meer bepaald worden naar de eeuwige (zoowel als de tegenwoordige) behoefte des menschen, dan naar de tijdelijke standaarden welke men opricht volgens den geest der eeuw waarin men leeft. Er is stellig niets noodlottiger voor ons welzijn dat de gedachte dat onze tegenwoordige en eeuwige welvaart gegrond is op den rijkdom en de eer dezer wereld.

De groote waarheid, door den Heiland geuit, schijnt zeer algemeen in dit geslacht uit het oog verloren te zijn, dat het een mensch niet zal baten ofschoon hij de geheele wereld zou winnen zoo hij zijner ziel schade lijdt.

De standaard van succes, zooals die door het woord Gods gegeven wordt, is de zaligheid der ziel. De grootste gave Gods is het eeuwige leven.

Juvenile Instructor.

DE DAG DES HEEREN.

Sabbattisten vormen eene godsdienstige sekte, welker voornaamste kenteekenen zijn, dat zij gelooven in de persoonlijke en heerlijke komst van den Heere Jezus Christus; en dat de door God aangewezen dag tot heiliging de zevende dag der week, inplaats van den eersten is. Vandaar hunne naam — Sabbattisten.

Daar de moderne Christenen den voortgang van openbaring na de dagen der apostelen loochenen, en daar zij niet op eenige rechtstreeksche openbaring of stellige apostolische instelling in het nieuwe Testament kunnen wijzen, waardoor de eerste dag der week in de plaats van den ouden joodschen Sabbat, den zevenden dag, was gesteld geworden, welke Jezus gedurende zijn leven eerde door hem waar te nemen, zoo hebben de Sabbattisten in dit geschil eenig voordeel boven de andere Christenen. De Ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen behoeven echter niet in verlegenheid te zijn door de

argumenten der Sabbattisten, sedert de Kerk van Christus in deze laatste bedeeing de bevestiging heeft van Gods woord, door direkte openbaring, om den dag des Heeren, dat is de eerste dag der week, te heiligen als een dag voor publieke eeredienst en dankzegging, een heilige Sabbat voor den Heere. Het is ons voornemen echter niet eene discussie te vermijden over het geschil door het aldus op een nieuw veld over te brengen en het succes van den uitslag te doen afhangen van iemands bekwaamheid om duidelijk te maken dat God zulk eene openbaring gegeven heeft, alhoewel dit eene houding is welke gerust door onze Ouderlingen kan aangenomen worden. Maar wij wenschen het bewijs aan te toonen, dat wij hebben (1) uit het Nieuwe Testament en (2) uit de handelingen der eerste Christelijke Kerk, voor het waarnemen van den eersten dag der week als een dag van publieken godsdienst, als zijnde geheiligd en vastgesteld als den dag des Heeren. Door dit te doen zullen wij bekwaam zijn ten minste aan te toonen, dat het zeer waarschijnlijk is, dat de verandering van den zevenden tot den eersten dag der week door den Heere Jezus Christus zelf gemaakt is, na Zijne opstanding; dat zij is vereeuwigd door Zijne apostelen en de vroegere Christelijke Kerk; en dan zullen wij tot besluit de openbaring aanhalen waarheen verwezen is, welke voor de Heiligen der laatste Dagen deze „waarschijnlijkheid” in feit verandert en met goddelijke goedkeuring onze gewoonte van aanbidding op den eersten dag der week bevestigt. Langs dezen weg zullen wij de sterke waarschijnlijkheid verkrijgen, welke verkregen kan worden uit de Schriften en de handelingen van de vroegere Kerk, tot ondersteuning der aangehaalde openbaring, terwijl de openbaring, als reeds aangetoond is, de „waarschijnlijkheid” van de geschriften des Nieuwen Testaments in werkelijke feiten verandert.

Wij beginnen met de feiten welke uit het Nieuwe Testament kunnen verkregen worden :

Het wordt in het Evangelie van Johannes gezegd, dat op „den eersten dag der week” Maria Magdalena, vroeg in den morgen, den Heere Jezus ontmoette, na Zijne opstanding en met Hem sprak. Zij vertelde dit aan de discipelen. „Als het dan avond was *op denzelfden eersten dag der week*, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren, om de vreeze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden: gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden.

En als hij dit gezegd had blies hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest.

Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien worden ze vergeven; zoo gij iemands zonden houdt, dien zijn ze gehouden.” (Joh. 20 : 19 - 23).

Thomas, een der Twaalven, was op deze vergadering niet tegenwoordig, noch wilde hij het verslag er van gelooven door zijne mede-

apostelen gegeven, maar verklaarde, dat hij de teekenen der nagelen in de handen des Meesters moest zien en zijne hand in Zijne zijde moest steken alvorens hij kon gelooven. „*En na acht dagen*”, wat ons natuurlijk weder tot der eersten dag der week brengt, „waren zijne discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; en Jezus kwam, als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden!” (Joh. 20 : 26). Hij verdreef den twijfel van Thomas en deed vele andere dingen welke niet geschreven zijn.

Laten wij dit van het bovenstaande in gedachten houden: Jezus stond op uit de dooden op den eersten dag der week en verscheen aan Zijne discipelen toen zij tezamen vergaderd waren. Toen, „na acht dagen”, wat ons weder tot den eersten dag der week brengt, waren Zijne discipelen wederom vergaderd en Hij verscheen aan hen. Wij hebben geen verslag van Zijne verschijning in dien tusschentijd, een krachtig bewijs; en één dat het gemakkelijk maakt te gelooven, dat de tweede vergadering op den eersten dag der week door den Heere zelf was vastgesteld en daar alles wat Hij bij die en andere gelegenheden deed niet is geschreven (Joh. 20 : 30 en 21 : 25), zoo is het niet onmogelijk, noch zelfs onwaarschijnlijk, dat hij dezen dag heiligde en als een heiligen dag vaststelde, om als heilig door Zijne volgelingen waargenomen te worden. Deze gedachte wordt ondersteund door de voortdurende handeling der apostelen om op den eersten dag der week te vergaderen.

Het is een gewichtig feit, dat de dag van het Pinksterfeest, op welchen dag de apostelen hunne geestelijke bekrachtiging ontvingen door het uitstorten van den Heiligen Geest, dat jaar op den eersten dag der week viel. „En als de dag van het pinksterfeest vervuld werd, *waren zij allen eendrachtelijk bijeen*” (Hand. 2 : 1). Zij ontvingen de uitstorting van den Heiligen Geest en predikten het Evangelie in het openbaar en bedienden den doop. Deze samenkomst op den eersten dag der week was ongetwijfeld eene voortzetting van die nieuwe orde van dingen betreffende den Sabbat welke Christus verordineerd had.

Vele jaren na het Pinksterfeest zegt de schrijver van de Handelingen der Apostelen, in het geven van het verslag van Paulus' reize van Filippi naar Tróas, dat deze in vijf dagen verricht werd; en het gezelschap bleef zeven dagen te Tróas: „*En op den eersten dag der week*, als de discipelen bijeengekomen waren om brood te breken, handelde Paulus met hen, zullende des anderen daags verreizen; en hij strekte zijne rede uit tot den middernacht.” (Hand. 20 : 4-7.)

Wederom: Paulus zendt de volgende lastgevingen naar de Heiligen te Corinthe — en het wordt uit den tekst duidelijk, dat hij dezelfde lastgevingen aan de gemeente te Galatië gegeven had: „Aangaande nu de verzameling die voor de heiligen geschiedt, gelijk als ik aan de gemeenten in Galatië verordend heb, doet ook gij alzoo. *Op elken eersten*

dag der week, legge een iegelijk van u iets bij zichzelve weg, vergaderende eenen schat, naardat hij welvaren verkregen heeft: opdat de verzamelingen alsdan niet eerst geschieden, wanneer ik gekomen zal zijn" (I Cor. 16 : 1, 2.)

Deze teksten bewijzen zeer klaar, dat de gewoonte om tezamen te vergaderen voor de uitoefening van den openbaren eeredienst en het prediken van het Evangelie volkomen vastgesteld was in de apostolische tijden en daar dit het geval is, zoo was het ongetwijfeld door den Messias zelf verordend. Zekerlijk zouden de apostelen het niet durven ondernemen zoodanig orde van dingen zonder goddelijke toestemming vast te stellen. Gedurende het leven van den laatste der apostelen heeft deze Christelijke Sabbat zijnen naam — „de dag des Heeren” — ontvangen. De verklaring van Johannes: „Ik was in den geest op *den dag des Heeren*; en ik hoorde achter mij eene groote stem,” enz. kan op niets anders betrekking hebben dan op het feit, dat op den eersten dag der week, welke bekend was geworden als „de dag des Heeren”, Johannes in den geest was. „De algemeene instemming, beide van Christelijke oudheid en moderne godgeleerden, toont aan, dat het de wekelijksche feestviering is van de opstanding van onzen Heere en vereenzelvigd het met „den eersten dag der week,” waarop Hij opstond; met de eerste kerkvaderlijke „achtste dag” of de dag welke de eerste en de achtste beide is; inderdaad met de „*Solis Dies*” of „Zondag” van iedere eeuw der Kerk.”¹⁾

Het volgende is het argument van zeer achtenswaardige autoriteit omtrent deze Nieuw-Testamentische teksten en het schijnt ons beslissend sterk toe: „Gelijk de dood van Christus eene verzoening voor de zonde maakte en den dood Zijner Kerk zinnebeeldig aan de wereld voorstelde zoo wijst Zijne opstanding het begin van een nieuw geestelijk leven aan, of volgens de woorden van Paulus „eene nieuwe schepping in Christus Jezus.” Deze nieuwe schepping was de hoogere vernieuwing van die eerste welke door zonde was bedorven en daarom vinden wij dat de discipelen, vanaf dienzelfden dag, *den eersten dag der week* vierden als den christelijken Sabbat, den dag des Heeren, waarop Hij met hen samenkwam tot aanbedding en broederschap. Deze samenkomsten begonnen op dienzelfden avond toen de verrezen Heere de kamer inkwam, alwaar de elf apostelen samenvergaderd waren met gesloten deuren uit vrees voor de Joden, hun met een zegen van vrede begroette, zijn gewond lichaam toonde en brood met hen at; en toen Zijn Geest op hen blazende herhaalde hij Zijne opdracht, om het Evangelie aan alle creaturen te prediken en alle geloovigen te doopen, bevestigde de macht op hen om wonderen te doen en gaf hun gezag om zonden te vergeven en te behouden. Zoodanig was de eerste vergadering der apostolische Kerk in dagen des Heeren. En toen na acht dagen de

1) Smith's Dictionary of the Bible, Vol. II, p. 1676;

discipelen weder binnen vergaderd waren en de deur als voorheen gesloten was, stond Jezus weder in hun midden. sprak hen met een groet van „vrede” toe, bevredigde den twijfel van Thomas met het tastbare bewijs Zijner opstanding”.¹⁾

Dezelfde autoriteit gaat met hetzelfde argument in eene aantekening aldus voort:

„De vergaderingen der discipelen op iederen achtsten dag hebben meer kracht als een argument door het feit, dat zij slechts toevallig vermeld worden. De overeenkomst van den *tusschentijd* met de week en het onderscheid van den *dag* tusschen den ouden Sabbat, zijn feiten welke geen andere uitlegging toestaan; en alle twijfel vervalt door de duidelijke zinspeling op de vergaderingen der apostelen op den eersten dag der week en door de getuigenis van heidensche zoowel als van christelijke schrijvers omtrent de handelingen in de eerste eeuw der Kerk. Johannes, in het noemen van den dag als een tijd van geestelijke verrukking, toen Christus aan hem verscheen en de aanbidding in den hemelschen tempel toonde, noemt hem uitdrukkelijk bij den naam welke hij altijd gedragen heeft in de Kerk — „de dag des Heeren”.²⁾

Deze argumenten kunnen verder versterkt worden door de volgende overwegingen: Toen de Joden ijverden voor eene strikte waarneming van den ouden Sabbat, zeide Jezus met eenigen nadruk dat „de Sabbat om den mensch gemaakt is en niet de mensch om den Sabbat.” En verder gaf Hij hun te verstaan dat „de Zoon des menschen een Heere ook van den Sabbat is”. (Mark. 2:27, 28). Hieruit volgt dan, dat sedert Christus een Heere van den Sabbat is, het binnen het gebied van zijn gezag zou zijn, om de oude Mozaïsche instelling van den Sabbat te veranderen, als hij dit verkoos. Paulus zeide in zijn tijd:

„Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”. (II Cor. 5:17).

Wederom, in zijn zendbrief aan de Efeziërs stelt de apostel Christus voor als „hebbende de vijandschap in den vleesche te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande.” En wederom in zijn brief aan de Colossensen: „En Hij heeft u, als gij dood waart in misdaden, en in de voorhuid uws vleesches, mede levend gemaakt met hem, al uwe misdaden u vergevende; uitgewischt hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, eenigerwijs ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende ... Dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdags, of der nieuwe maan, of der sabbaten; welke zijn eene schaduw der toekomstige dingen” (Col. 2:3 — 17).

1) Students Eccl. (Philip Smith, B. A.) Vol. I, p. p. 21, 22.

2) The Student's Eccl. Hist. Vol. I, p. 22, Note.

Hierdoor is het duidelijk dat vele dingen in de wet van Mozes in Christus weggedaan waren, of veranderd om met de wet van het Evangelie overeen te stemmen; en, om het minste te zeggen op het argument op dit punt voortgezet, zoo is het zeer waarschijnlijk dat de Sabbat onder die veranderde dingen was.

Wenden wij ons nu tot het argument, dat verkregen kan worden van de gewoonten der oorspronkelijke Kerk:

Naast de schrijvers van het Nieuwe Testament staat Clement van Rome, een metgezel van de apostelen, als meest betrouwbaar in het juist verklaren van de handelingen der eerste Christenen. In zijnen zendbrief aan de Corinthiërs, sprekende over de door Christus geboden dingen, zegt hij: „Nu de offeringen en bedieningen, welke Hij gebod, dat met voorzichtigheid zouden verricht worden, moeten niet overijld of wanordelijk gedaan worden, maar op vastgestelde tijden en gelegenheden. En wanneer en door wien Hij hen verricht wil hebben, heeft Hij zelf vastgesteld door Zijn verheven wil: opdat alle dingen met vroomheid gedaan volgens Zijn welbehagen, aannemelijk voor Hem kunnen zijn. Daarom zijn zij, die hunne offeringen op vastgestelde tijden doen, aannemelijk en gezegend; want terwijl zij de lastgevingen van den Meester opvolgen, kunnen zij niet verkeerd gaan.” ¹⁾ Het schijnt hieruit, dat Jezus zelf „tijden en gelegenheden” vaststelde voor offeringen en bedieningen, zoowel als door „wien” als „wanneer” zij verricht zouden worden, en dat ook volgens „Zijn verheven wil”. Dit stelt den Heere voor als hebbende de zaken in Zijne Kerk in orde gebracht — insluitende „tijden en gelegenheden” voor „offeringen en bedieningen” — bepaelder dan één van de Nieuw Testamentische schrijvers zegt, dat Hij gedaan heeft. Is het onredelijk te denken, dat onder deze dingen de overgang van den Joodschen Sabbat op den dag des Heeren was?

In den zendbrief van Barnabas, geschreven in het begin der tweede eeuw, wordt er door dien schrijver gezegd, sprekende over de gewoonte der Christenen in betrekking tot den Sabbat: Wij houden den achtsten dag met blijdschap, waarop Jezus ook uit den dood opstond en nadat Hij geopenbaard was, ten hemel voer.” (Zendbrief van Barnabas, hoofdstuk 15).

(Wordt vervolgd.)

Jonge meisjes doorloopen soms een moeras met zoo lichten tred, dat het slijk ternauwernood hare enkels bespat. Eerst op vasten bodem gekomen, ondervinden zij den invloed der giftige dampen, welke zij inademden.

CARMEN SYLVA.

1) Clement's zendbrief aan de Efeziërs, hoofdstuk 40. Wij gebruikten de vertaling van Rev. Geo. A. Jackson.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WAT IS EEN GEBEDSANTWOORD?

Een ongeloofige zet in een Amerikaansch tijdschrift zijne bezwaren tegen godsdienst en zijne verbijstering aangaande den Bijbel uiteen in de volgende bezwaren tegen het bidden: „Wat het eerst mijn geloof aan het wankelen bracht was dat mijne gebeden niet werden beantwoord. Mij was altijd geleerd te huis en in de kerk, te gelooven in het gebedsantwoord, en toen ik gebeden heb om hetgeen dat *ik toen wist* en *nu weet* dat goed voor mij was en het niet kreeg, toen kon geen Christelijke drogredeneerkunde, hoeveel ook, mij overtuigen dat ik niet wreed misleid was geworden”.

Hier is een man die de meest buitengewone wijsheid verklaart te bezitten door de bewering dat hij *toen wist* en *nu weet* wat goed voor hem is. Als de menschen in deze wereld hun eigen beperkt oordeel volgden bij het bepalen wat goed voor hen is, zouden wij stellig een wereld hebben die nog onbekend is in de geschiedenis van het menschedom. Wat over het algemeen goed voor ons is, daarover mogen wij redelijkerwijze tevreden zijn; maar indien onze eigene persoonlijke verlangens, in den vorm van biddende smekingen gegoten, de hoogste doelwitten in het leven werden, zou de wereld overgegeven zijn aan een geest van zelfzuchtigheid die beide wreed en verwoestend zijn zou.

Zulke gezegden als die boven aangehaald doen zeer veel denken aan een verhaal dat verteld wordt van een trouwen neger, die zijn meester langer dan zestig jaren goed en verknocht gediend had. Toen de neger oud was en de schaduwen des levens op hem gevallen waren en hij niet meer kon zwoegen, riep de meester zijnen neger Sam tot zich en zeide:

„Sam, je zijt mij heel uw leven getrouw geweest en nu dacht ik te voldoen aan drie wenschen, welke ook, die je mocht willen doen”. De meester kende Sam's behoeften beter dan Sam zelf, en de meester dacht natuurlijk in deze drie wenschen aan een woonhuis, voedsel en kleeding; maar deze nooddriftigheden des levens kwamen niet in Sam's geest op toen hij begon te wenschen.

„Wel, massa, gee' me al de bakka (tabak) ik kan gebruik terwijl 'k hier nog leef”.

„Goed”, antwoordt de meester, „je zult het hebben, Sam, en wat is nu je tweede wensch?

„Wel, massa, 'k weet 't niet krek, maar ik denk nog maar wat bakka te neem”.

„En nu je derde wensch”, ging de meester voort.

„Ook maar bakka, net zoo goed, massa”.

Nu Sam wist wat hij dacht dat goed voor hem was. De leelijke gewoonte van een gansch leven en van voorouders was de heerschende hartstocht van zijn wezen: bakka — bakka — bakka.

Geen mensch ter wereld denkt er misschien ooit over, om pijn, om verdriet, om teleurstelling, om levenstegenspoeden te bidden, en deze komen nochtans in de wijsheid Gods in het leven van ieder ontwikkeld menschelijk wezen voor. Zoo wij op een afstand staan om den mensch in al zijne omgevingen gade te slaan, erkennen wij de wijsheid Gods in de moeilijkheden en tegenspoeden des levens welke wij ondergaan; en toch worden zij buiten ieder gebed gehouden. Christus zelf was ontroerd door de gedachte aan het lijden dat hem wachtte en riep uit: „Indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbijgaan!” Hij dronk zijn beker echter leeg, niet als een gevolg van zijn eigen wil, maar van den wil van Hem die Hem gezonden had.

„Neen” moge een krachtadiger antwoord zijn op onze gebeden dan „ja”. Het mag derhalve gevraagd worden: Wat is het doel van het bidden, zoo het niet is om ons de dingen te schenken die wij verlangen? En wederom: Waarom zouden wij bidden zoo een oordeel, hooger dan het onze, tot ons zeggen moet dat hetgeen waarom wij vragen geheel verkeerd is en ons geheel iets anders gegeven zou worden?

De werkelijke waarheid is, dat de grootste kracht in het gebed eerder gezocht moet worden in den geest van het gebed en de verwantschap die het onderhoudt tusschen ons en onzen God dan in maatschappelijke voordeelen die het ons moge brengen. Er is in het gebed een zoete gemeenschap, er is een heiligheid die opheft en een geestelijke bevrediging die doordringt tot de diepste behoeften van ieder godsdienstig leven. God te zoeken, naar Zijne hulp te verlangen, een gevoel te genieten van afhankelijkheid van Zijne almacht, zijn allemaal geruststellingen die aan de eerlijke Godvreezende ziel gegeven kunnen worden. Wij weten niet, en wij kunnen niet weten wat goed voor ons is tenzij door de getuigenis van den geest, welken wij krijgen door het erkennen van een hoogere macht dan de onze, in een overgave die uitriep: „Niet mijn wil, maar uw wil geschiede”. De menschelijke rede zou een uiterst feilbare gids zijn zoo wij zouden trachten te bepalen wat goed en wat niet goed is voor het menschelijk leven.

Juvenile Instructor.

Tot iemand zonder opvoeding te spreken, is als Fransch te spreken tot een Chinees; hij houdt u voor een vijand en treedt aanvallend op.

CARMEN SYLVA.

ENKELE ONZER MOOISTE LIEDEREN.

(*Vervolg van bladzijde 323.*)

Tijdens den tocht naar het rotsgebergte, na de verdrijving uit Illinois, zongen de Heiligen der Laatste Dagen een lied, een wonderbaar pionierslied, dat, hoewel het bizonder geschikt was voor die dagen, toch altijd een bezieling blijft voor een iegelijk wien hetzelfde bloed door de aderen vloeit als die pioniers. Het meerendeel der bevolking van Nauvoe, twintig duizend zielen sterk, vertoefde in de wildernis in de „Kampen Israëls”, daarheen gedreven door hunne onbarmhartige, wreede vijanden. Er werd veel geleden. Gebrek aan voedsel en kleeding, koortsen, alles werkte mede om het geloof der bannelingen op een harde proef te stellen. Velen stierven. In de door de Mormonen gestichte stad Winter Quarters alleen werden ruim zes-honderd begraven. Toch werd de geest des volks luchthartig gehouden met arbeid en hoop op betere dagen, met eenvoudige vermakelijkheden, liederen en onschuldige uitspanningen. Toen zong men met edele geestdrift:

Komt, Heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht;
Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
Naar uw kruis krijgt gij kracht.
't Is beter voor ons, vastberaân,
Met moed en blijdschap voort te gaan,
Dan dat de zorg ons harte kwel':
Alles wel! alles wel!

Waarom getreurd, of moeilijk 't lot geacht?
't Is niet zoo; geen geweën!
Waarom een groot en heerlijk loon verwacht,
Als er niet wordt gestreën?
Vat moed! gaat voort, wat ook geschied',
Want God verlaat de Zijnen niet;
Opdat ons loflied dra vertel':
Alles wel! alles wel!

Wij vinden wis de plaats door God bereid,
Ver van hier, in het West;
Waar niemand stoort met last of moeilijkheid,
Maar ons vreë wacht op 't lest.
Dan zingen wij met rein genot,
Ter eer van onzen Heer en God,
Bij zielverheffend snarenspeel:
Alles wel! alles wel!

En sterven wij alvorens daar te zijn,
Blijde dag! ongehoord!
Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
In het schoon hemeloord.
Maar als ons leven wordt gespaard,
W' eens in de bergen zijn vergaârd,
Dan klinkt de juichkreet luid en schel:
Alles wel! alles wel!

Ze zijn er gekomen. De Heere had het Rotsgebergte bestemd voor Zijn volk. Dáár zouden zij groot en sterk worden. Zion zou bloeien op de eeuwige heuvelen. En hare inwoners lieten weldra langs berg en dal hunne lofliederen klinken. Dankbaar en opgeruimd zongen zij:

Zion staat omringd met bergen —
Wordt bewaard door onzen God;
Al haar haters zullen vallen,
Hoe de vijand samenrot';
Lieflijk Zion,
Hoe gezegend is uw lot!

Aardsche banden slaken dikwijls,
't Hapert vaak aan vriendentrouw,
Moeders haten soms haar kind'ren,
Maar wat wiss'ling men aanschouw',
Godes liefde
Kent verand'ring noch berouw.

God moge u door vuur beproeven,
Daarna blinkt g' in meerder pracht,
Hij zal immer u beminnen,
Daar Hij u zeer dierbaar acht.
God is met u —
Gij verwint in Zijne macht.

Wij zullen dit artikel besluiten met een loflied op onzen profeet, dien wij eeren omdat de Heere hem gekozen heeft om het machtige werk dezer tijdsbedeeling te beginnen. Wij prijzen onzen hemelschen Vader, wij danken Hem voor Zijne goedheid, dat Hij ons profeten geschonken heeft in onze dagen. Joseph Smith wordt niet door ons vergood, maar waar een zondeminnende wereld zich verzet tegen een gezaghebbend dienstknecht des Heeren, die haar op hare dwalingen wijst, daar willen wij onze liefde toonen voor den woordvoerder en machthebber Gods, en wij zingen:

Eere den man welke sprak met Jehova,
Die tot Profeet werd gezalfd door den Heer,
Hij was d' ontsluiter der laatste bedeeling,
Eens geven naties en vorsten hem eer.

Koor.

*Heil den Profeet, nu verzezen ten hemel;
Thans door verraders noch wreedaards gekweld;
Met God vereend zoekt hij 't heil zijner broed'ren;
Nooit kan de dood weer verwinnen den held.*

Blijft hem gedenken, hij stierf als een mart'laar,
Grootlijks gezegend zij immer zijn naam;
Lang smet zijn bloed, door de moord'naars vergoten,
't Land Illinois, wijl heel d' aard meldt zijn faam.

Groot is zijn glorie, zijn Priesterschap eind'loos;
Eeuwig behoudt hij de sleut'len en macht;
Eenmaal, gekroond naast al d' oude profeten,
Treedt de getrouwe in 't rijk dat hem wacht.

Opoffring brengt ons den zegen des hemels,
D' aard boet voor 't bloed van dien man op een keer;
Wereld, ontwaak om het recht te ontmoeten!
Heel 't menschdom kent „broeder Joseph” eens weer.

I. K.

CORRESPONDENTIE.

Ouderling Guy A. Wilson schrijft ons uit Leeuwarden:

„De waarheid kan geen herberg vinden”. Niet lang geleden las ik in de courant van het Leger des Hells, „De Strijdkreet”, van 17 September 1904, van eene kapiteine in Duitschland, die van de politie vergunning gekregen had aldaar bijeenkomsten te houden in de open lucht, nl. in een publiek park. Dit vond ik heel goed en zooals het behoort, zelf een advocaat voor vrijheid van godsdienst zijnde. Maar ongeveer op denzelfden tijd komt er bericht van President Hugh J. Cannon van de Deutsche en Zwitsersche Zending der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, als volgt: „De ambtenaren in Dresden zijn besloten ons werk geheel te belemmeren, en hebben de Heiligen aangezegd, dat vergaderingen, van welken aard ook, beslist verboden zijn. Een ieder die zulk een vergadering bijwoont is strafbaar

met een boete van driehonderd mark, of zes maanden gevangenis". Nu komen de vragen natuurlijk op: Wat is het dat zoo'n groot verschil maakt? Waarom is het dat zij de eene durven vrij te laten hare leerstellingen aan het publiek bekend te maken en de anderen niet? Is het omdat de „Mormonen" een leer verkondigen, welke men met reden, waarheid noch de Heilige Schrift kan bestrijden? Is het omdat de Duitschers bang zijn dat hun huis blootgesteld worde aan het scherpe oog van onderzoek of vergelijking? Is het omdat het zoogenaamde „Mormonisme" de menschen doet denken, en brandende vragen bij hen doet opkomen, welke een redelijk of schriftuurlijk antwoord begeeren? Is het gelijk in de dagen van onzen Heiland, toen Hij vroeg: „De doop van Johannes was die uit den hemel of uit de menschen?" en omdat zij zijn vraag niet konden beantwoorden, en het hen ergerde, zij hem zochten te vangen? Is het omdat de „Mormoonsche" zendelingen ook dergelijke vragen stellen? Is het gelijk het was met Johannes den Dooper en Herodes, toen Johannes hem de waarheid zeide en hen op de wet en de Schrift wees, terwijl Herodes de woorden van Johannes niet met Schrift of waarheid kon weerleggen, en hij den Dooper in de gevangenis liet zetten? Is het, in één woord gezegd, omdat „De waarheid kan geen herberg vinden?" Of is het een herhaling van dezelfde toestanden waarop de volgende gezegden of teksten betrekking hebben?

„Want het hart dezès volks is dik geworden, en zij hebben met de ooren zwaarlijk gehoord, en hunne oogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eeniger tijd met de oogen zouden zien, en met de ooren hooren, en met het hart verstaan, en zich bekeeren, en ik hen geneze". Matt. 13 : 15.

„Wee u, gij wetgeleerden! want gij hebt den sleutel der kennis weggenomen: gij zelven zijt niet ingegaan, en die ingingen, hebt gij verhinderd". Luk. 11 : 52.

Of leven zij nu in den tijd, waarvan Paulus sprak in 2 Tim. 4 : 3 en 4: „Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar ketelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zich zelven leeraars opgaderen naar hunne eigene begeerlijkheden; en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden en zullen zich keeren tot fabelen"?

DE ALGEMEENE CONFERENTIE.

De Algemeene Halfjaarlijksche Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die Zondagnamiddag 9 October eindigde, wordt algemeen gezegd een der beste te zijn geweest die er ooit gehouden zijn. Zij was gansch en al een waar genot. Van de eerste vergadering tot de laatste waren de geest en de invloed, die de redevoeringen en andere handelingen vergezelde, bezielend, leerzaam en aanmoedigend.

De opkomst was, als gewoonlijk, ontzaglijk. Bij de opening-sessie op Donderdagmorgen 6 October waren er, ten spijt van het feit dat zooveel leden der Kerk aan hunne dagelijksche bezigheden verbonden waren, slechts weinig zitplaatsen onbezet in den grooten Tabernakel. Het omstandig verslag, toen gegeven door President Joseph F. Smith, van de orde van het Priesterschap en het aantal ambtenaren en werkers in de onderscheidene organisatiën, met zijne woorden en raad en vermaning werden vergezeld door een macht die ze naar de harten van alle aanwezigen voerde en den vooruitgang, vereenigdheid en kracht van het door goddelijke leiding in deze latere tijden opgerichte stelsel aantoonde.

Ieder rapport en iedere redevoering kenmerkte zich door denzelfden gloed, hetzelfde verstand en dezelfde inspiratie. De godsdienstoefeningen van iederen dag werden bijgewoond door ontzaglijke menigten en op Zondag konden scharen volks geen toegang tot het gebouw verkrijgen. In den namiddag was de vergaderzaal (een afzonderlijk gebouw) tot overvloeien toe gevuld, en het schouwspel in den grooten Tabernakel met iedere zit- en staanplaats bezet en lieden in de deuren en buiten staande, was inderdaad luisterrijk om te aanschouwen.

De muziekuivoeringen waren grootsch en geschikt voor de gelegenheid. De solo's waren prachtig en de koorzangen overheerlijk. De autoriteiten van de Kerk werden eenparig ondersteund en er was een eenheid en harmonie van gevoelens, zoo eigen aan de Heiligen Gods, welke verkwikkend en bevredigend waren voor allen die aanwezig waren.

De vooruitgang van de Kerk, zooals gerapporteerd gedurende de conferentie, is opmerkelijk en streelend, en de getoonde houding, om met geduld de vijandelijkheid harer bestrijders te dragen, was volkomen in overeenstemming met den geest van verdraagzaamheid en naastenliefde, die het Evangelie des koninkrijks leert.

De autoriteiten van de Ringen en wijken van Zion en van de zendingen op de verschillende punten, die de Conferentie bijwoonden, zullen naar hunne arbeidsvelden teruggaan, gewapend voor den strijd tegen zonde en dwaling, en kracht ontvangen hebbende uit den heerschenden invloed. Een ieder zal een „vurige kool van het altaar” medevoeren, waarmede hij het vuur van liefde en geestdrift in de harten van de Heiligen en van de eerlijke waarheidzoekers opnieuw aansteken zal. Het werk des Heeren gaat opwaarts en voorwaarts, en de zooeven geëindigde Conferentie was een van de vele bewijzen van deze heerlijke werkelijkheid.

HELP HEM EEN HANDJE.

Help hem een handje. Kniel niet biddend neer,
 Preek bij zijn wanhoop toch geen zedenleer;
 De man is er onder, en wat hij behoeft
 Is bidden noch praten, maar hulp die niet toeft.

Eén greintje bijstand is thans voor hem méér
 Dan tienduizend ton barmhartigheidsleer:
 Als gij moet bidden, gehoorzaam dien drang;
 Maar help een handje, help hem aan den gang!

De wereld is vol van deeglijken raad,
 Van bidden en prijzen en preekerspraat,
 Maar de edele ziel, die het menschdom steunt,
 Is hij die bjspringt waar smartlijden kreunt.

Geef als een Christen — spreek steeds met de daad,
 Dat 's beter geloof dan belijdenispraat.
 Hij draagt een kroon eens (geen kroon-in-schijn),
 Die z'een handje helpt als z'er onder zijn.

(Uit het Engelsch.)

I. K.

NOOIT VERJAARD.

Al leg je water honderd jaar
 Op vaten..... 't wordt toch nooit geen wijn!
 Geen onrecht, dat ooit recht zal zijn,
 Hoe oud of 't ook van datum waar'.

HEIJE.

I N H O U D:

Wat is Succes?	Blz. 329	Correspondentie	Blz. 341
De Dag des Heeren.	" 331	De Algemeene Conferentie	" 343
Wat is een Gebedsantwoord?	" 337	Help hem een handje	" 344
Enkele onzer mooiste Liederen	" 339	Nooit verjaard	" 344

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.